

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

(¹) Dz.U. L 304, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-191/08)

(2008/C 171/41)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i A. Caeiros, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie, że nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony lub w każdym razie nie zgłaszając ich Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 38 ust. 1 wyżej wymienionej dyrektywy 2004/83;
- ewentualnie, stwierdzenie, że w każdym razie nie informując Komisji o wydaniu takich przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy art. 38 ust. 1 wyżej wymienionej dyrektywy 2004/83 oraz
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 października 2006 r.

(¹) Dz.U. L 304, str. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas w dniu 30 kwietnia 2008 r. — Postępowanie w sprawie Ingi Rinau

(Sprawa C-195/08)

(2008/C 171/42)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona (Strony) w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inga Rinau

Strona pozwana: Michael Rinau

Pytania prejudycjalne

1. Czy strona w rozumieniu art. 21 rozporządzenia nr 2201/2003 (¹) może wnieść o nieuznanie orzeczenia sądowego, gdy nie został złożony wniosek o jego uznanie?
2. W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, jak sąd krajowy — rozpoznając wniosek, o nieuznanie orzeczenia złożony przez osobę, względem, której jest ono wykonalne — powinien stosować art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, który stanowi, że „[...] Osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie ani dziecko, w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia”?
3. Czy sąd krajowy — do którego osoba, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, wniosła o nieuznanie orzeczenia sądowego państwa członkowskiego pochodzenia nakazującego wydanie dziecka w nim zamieszkałego do państwa pochodzenia, dla którego to orzeczenia na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003 wydano świadectwo — powinien je zbadać na podstawie sekcji 1 i 2 rozdziału III rozporządzenia nr 2201/2003, jak to przewiduje art. 40 ust. 2 tego rozporządzenia?
4. Co oznacza warunek „bez uszczerbku dla sekcji 4” określony w art. 21 ust. 3 rozporządzenia nr 2201/2003?
5. Czy wydanie orzeczenia o wydaniu dziecka i wystawienie świadectwa, o którym mowa w art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003, przez sąd państwa członkowskiego pochodzenia po tym, jak sąd państwa członkowskiego, w którym dziecko jest bezprawnie zatrzymane, wydał orzeczenie o wydaniu dziecka do państwa pochodzenia, jest zgodne z celami i procedurami rozporządzenia nr 2201/2003?